

9 martie – 15 martie

Ultimele șapte urgii

Textul de memorat: „Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15:4)

Apocalipsa 11:18 amintește în treacăt pregătirile pentru bătălia finală împotriva rămășiței lui Dumnezeu: „Neamurile se mâniaseră.” A venit timpul acum ca Dumnezeu să răspundă la mânia lor cu revărsarea mâniei Lui, cu cele șapte urgii din urmă (Apocalipsa 15:1).

Apocalipsa 15 se deschide cu imaginea a șapte îngeri care țin în mână șapte potire pline cu mânia aceasta divină. Înainte de vărsarea potirelor, este inserată însă o imagine cu credincioșii lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:1-4). Ei sunt numiți „biruitorii fiarei” și sunt înfățișați stând pe ceva ca o mare de sticlă și cântând cântarea lui Moise și cântarea Mielului - imagini care ne trimit cu gândul la scena în care evreii stăteau pe țărmul Mării Roșii și sărbătoreau victoria lui Dumnezeu asupra egiptenilor (Exodul 15).

Sfinții aceștia biruitori sunt cei 144 000 amintiți în Apocalipsa 14:1-5. Ei nu au primit semnul fiarei și sunt feriți de distrugerile produse de cele șapte urgii finale. În curând, la revenirea lui Isus cu putere și în slavă, ei vor primi trupuri nemuritoare (1 Corinteni 15:51-54) și se vor alătura sfinților înviați (1 Tesaloniceni 4:17).

Duminică, 10 martie – Semnificația ultimelor șapte urgii

Este momentul în care oamenii au decis în cunoștință de cauză să fie cu Dumnezeu sau cu Babilonul. Hristos este pe punctul de a reveni. Dar, înainte, sunt lăsate să sufle vânturile nimicitoare ținute până acum pe loc (Apocalipsa 7:1-3).

1. Ce ne spun urgiile abătute asupra Egiptului despre scopul și semnificația celor șapte urgii finale? Apocalipsa 15:1; Apocalipsa 7:1-3; Apocalipsa 14:9,10

Acele șapte urgii sunt numite „cele din urmă” pentru că vin după nenorocirile vestite de trâmbițe. Trâmbițele acoperă întreaga eră creștină și au o arie limitată. Nenorocirile vestite de ele lovesc în timp ce Evanghelia este încă propovăduită (Apocalipsa 10:8 - 11:14) și în cer încă se face mijlocire (Apocalipsa 8:2-5). Ele sunt amestecate cu îndurare, iar scopul lor este aducerea la pocăință a dușmanilor poporului lui Dumnezeu. Spre deosebire de ele, plăgile sunt revărsate chiar înainte de a doua venire și unele acoperă întreg pământul. Ele cad asupra acelor care, la fel ca Faraon, și-au împietrit inima și nu s-au pocăit (Apocalipsa 16:11). Mânia divină este reacția lui Dumnezeu la deciziile luate de oameni (Romani 1:26-28). Cei pierduți culeg acum consecințele deciziilor lor.

2. Ce ni se spune despre timpul în care au loc ultimele șapte plăgi? Apocalipsa 15:5-8; Exodul 40:34,35; 1 Împărați 8:10,11

Afirmația „nimeni nu putea să intre în Templu” indică închiderea harului. La încheierea lucrării de mijlocire a Domnului Hristos în cer, se încheie și șansa oamenilor la pocăință. Plăgile finale nu vor aduce pe nimeni la pocăință, ci vor arăta împietrirea inimii celor care au ales să treacă de partea Babilonului și îi vor determina să-L urască pe Dumnezeu și mai mult.

Privește la situația lumii contemporane, care va merge din rău în mai rău. Ce ne spune amânarea plăgilor despre caracterul lui Dumnezeu?

Luni, 11 martie – Cele șapte potire ale mâniei

Odată cu încetarea mijlocirii lui Hristos în sanctuarul din cer, destinul fiecărui om este stabilit definitiv. A venit timpul ca oamenii care au respins Evanghelia să cunoască mânia deplină a lui Dumnezeu.

Ultimele șapte plăgi reflectă calamitățile abătute asupra Egiptului (Exodul 7-11). După cum calamitățile acestea i-au afectat pe egipteni, dar nu și pe israeliți, tot la fel primele patru plăgi finale îi afectează în principal pe închinătorii fiarei și îi lasă nevătămați pe închinătorii lui Dumnezeu. Calamitățile din Egipt au scos în evidență împietrirea inimii lui Faraon și le-au demonstrat egiptenilor că zeii lor erau neputincioși. La fel, plăgile finale împietresc tot mai mult inima celor ce i se închină fiarei și scot în evidență neputința Babilonului de a-i proteja de judecata divină.

3. Ce evenimente au loc și prin ce sunt reprezentate? Apocalipsa 16:1-11

Primele patru plăgi lovesc populația globului, în general. Prima le aduce o rană rea și dureroasă exclusiv închinătorilor fiarei. A doua și a treia afectează marea, râurile și izvoarele apelor, care se transformă în sânge. Fără apă potabilă, omenirea răzvrătită nu va supraviețui. Plaga a patra afectează soarele, care îi dogorește pe oameni și le produce o suferință insuportabilă.

Dar aceasta nu le înmoaie inima și nu-i determină să renunțe la atitudinea rebelă. Dimpotrivă, ei îl hulesc pe Dumnezeu, Cel care trimite plăgile. Niciunul dintre ei nu se pocăiește.

În Apocalipsa 16:10,11 (vezi și Exodul 10:21-23) citim că urgia a cincea lovește scaunul de domnie al fiarei. Satana este cel care i-a dat fiarei acest tron (Apocalipsa 13:2). Acum nici chiar sediul autorității lui Satana nu se poate opune forței plăgilor. În timp ce suferă, oamenii își dau seama că Babilonul nu poate să-i ocrotească. Dar au hotărât să I se împotrivescă lui Dumnezeu și nici chiar calamitățile acestea înfiorătoare nu îi pot determina să se răzgândească.

Cum putem avea o relație profundă cu Dumnezeu astfel încât, atunci când ni se întâmplă lucruri tragice, să fim convinși de dragostea Lui și să continuăm să ne încredem în El?

Mărți, 12 martie – Secarea Eufratului

4. Ce simbolizează Eufratul? Ce reprezintă secarea Eufratului în contextul celor șapte plăgi finale? Apocalipsa 16:12; Apocalipsa 17:1,15

În Vechiul Testament, Eufratul era o sursă vitală pentru dușmanii Israelului, Babilonul și Asiria (Isaia 7:20; Ieremia 46:10). El trecea prin Babilon și era important pentru cetate fiindcă hrănea vegetația și le oferea apă oamenilor. Babilonul nu putea supraviețui fără apele Eufratului.

Apocalipsa 17:1 spune despre Babilonul din timpul sfârșitului că „șade pe ape mari”, făcând probabil referire la Eufrat (Ieremia 51:13). Apocalipsa 17:15 explică faptul că apele pe care stă el reprezintă oamenii care îl susțin, puterile civile și politice din spatele sistemului religios. Puterile acestea își vor retrage în cele din urmă suportul.

Scena plăgii a șasea reflectă capturarea Babilonului antic de către Cyrus Persanul (Daniel 5). Potrivit istoricului antic Herodot, într-o noapte, pe când împăratul Belșațar și demnitarii lui erau la ospăț, persanii au deviat cursul Eufratului și au pătruns în cetate prin albia râului, luându-i prin surprindere.

Secarea simbolică a Eufratului din Apocalipsa 16:12 duce la prăbușirea Babilonului din timpul sfârșitului. Din moment ce Eufratul reprezintă aici puterile lumii care i-au oferit Babilonului suportul lor, secarea Eufratului simbolizează retragerea acestui suport și atacarea Babilonului, acțiune care duce la prăbușirea lui.

Când asistă la dereglările din natură (vezi Apocalipsa 16:10,11), oamenii apelează la protecția Babilonului. Când este afectat însă și sediul autorității lui prin plaga a cincea, ei înțeleg că Babilonul nu-i

Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

poate ocroti. Atunci se simt înșelați și se întorc împotriva lui, provocându-i prăbușirea (vezi Apocalipsa 17:16). Cu toate acestea, inimile lor rămân mai departe împietrite împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Ei sunt astfel o pradă ușoară pentru ultima amăgire a lui Satana, care va antrena lumea în marea bătălie contra lui Dumnezeu.

În ce situații ai învățat cât de riscant este să-ți pui încrederea în oameni și în instituțiile umane?

Miercuri, 13 martie – Ultima mare amăgire plănuită de Satana

Apocalipsa 16:12 ne spune că Eufratul „a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit”. În Vechiul Testament, împărații aceștia au fost Cyrus și oștile lui venite din Răsărit împotriva Babilonului (Isaia 41:25). Cucerirea de atunci a Babilonului a făcut posibilă întoarcerea în patrie a poporului lui Dumnezeu (Isaia 44:27,28). La fel, secarea simbolică a Eufratului pregătește calea pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Împărații din Răsărit, din Apocalipsa 16:12, sunt Hristos și oștile Sa de credincioși. Sigur că Isus va reveni însoțit de îngerii cerești, însă Apocalipsa 17:14 arată că bătălia finală se va da între Hristos și rămășița Lui de credincioși și forțele satanice. Isus conduce oștile din cer „îmbrăcate cu în subțire, alb și curat” (Apocalipsa 19:14), haina miresei Mielului din Apocalipsa 19:8. Ca echivalent pe pământ, în Apocalipsa 7, cei 144 000 sunt înfățișați ca o armată aflată pe punctul de a intra în ultima luptă.

5. Ce rol au în pregătirea pentru bătălia finală cele trei duhuri care seamănă cu niște broaște? Ce argumente avem că ele reprezintă contrafacerea soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14? Apocalipsa 16:13,14

Secarea Eufratului zguduie triada satanică. În acest moment, Ioan vede ieșind din gurile membrilor triadei trei spirite demonice, asemănătoare cu niște broaște. În Egipt, broaștele au fost ultima plagă pe care au mai reușit vrăjitorii să o reproducă (Exodul 8:1-15). Demonii care seamănă cu niște broaște reprezintă ultima încercare a lui Satana de a contraface lucrarea lui Dumnezeu.

Cele trei spirite demonice primesc de la Satana puterea de a face semne nemaipomenite, ca acelea făcute de fiara cu coarne ca de miel (Apocalipsa 13:13,14), unde se include și spiritismul. Semnele nemaipomenite fac parte din strategia lui Satana din timpul sfârșitului de a-i convinge pe locuitorii pământului să-l urmeze pe el și nu pe Dumnezeul adevărat (2 Tesaloniceni 2:9-12).

Spiritele acestea sunt trimise în lume cu o evanghelie falsă ca să-i amăgească pe oameni să li se alăture în lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. Deși decepționați, conducătorii lumii se lasă amăgiți din nou și se supun lui Satana. Acum, scena este pregătită pentru bătălia finală care duce la sfârșitul lumii, bătălia cunoscută sub numele de Armaghedon.

Joi, 14 martie – Strângerea pentru bătălia finală

6. Care va fi efectul ultimei mari amăgiri a lui Satana? Apocalipsa 16:16

Minunile înșelătoare ale demonilor vor fi foarte convingătoare. Odată ce au respins Evanghelia adevărată, oamenii vor crede o minciună însoțită de minuni (2 Tesaloniceni 2:9-12). Ei se vor aduna în locul simbolic care în evreiește se cheamă Armaghedon, „muntele din Meghido”. Meghido era o fortăreață din valea Izreel (câmpia Esdraelon), de la poalele muntelui Carmel, și era o cetate strategică. Câmpia Esdraelon era cunoscută pentru multele bătălii decisive date acolo în decursul istoriei lui Israel (Judecătorii 5:19; 6:33; 2 împărați 9:27; 23:29,30).

Apocalipsa preia acest motiv din istoria lui Israel pentru a descrie ultimul mare conflict, numit Armaghedon, dintre Dumnezeu și forțele răului. Locuitorii pământului fac front comun sub conducerea alianței satanice.

Meghido se află în zona muntelui Carmel, unde s-a dat una dintre cele mai importante lupte din istoria lui Israel, cea dintre Ilie și profeții lui Baal (1 Împărați 18). Disputa a gravitat în jurul întrebării: Cine este

Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

Dumnezeul adevărat? Focul coborât din cer a dovedit că Domnul este singurul Dumnezeu adevărat și singurul căruia I se cuvine închinarea. Apocalipsa 13:13,14 precizează că fiara ieșită din pământ va coborî foc din cer pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu și pentru a-i amăgi pe oameni.

Armagedonul nu va fi un conflict armat din Orientul Mijlociu, ci o luptă spirituală între Hristos și forțele întinericului (vezi 2 Corinteni 10:4).

Ani întregi oamenii au urmărit evenimentele politice și militare din Orientul Mijlociu, considerându-le semne ale sfârșitului și ale Armagedonului. Ei au făcut predicții și au stabilit date degeaba. Cum ne putem feri de greșeala de a interpreta anumite evenimente locale ca pe o împlinire a profeției biblice?

Vineri, 15 martie – Un gând de încheiere

„Ca punct culminant în marea dramă de amăgire, Satana însuși se va da drept Hristos. Biserica a declarat mult timp că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a speranțelor ei. Acum, marele amăgitor va face să pară că Hristos a și venit. În diferite părți ale globului, Satana se va prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care va semăna cu descrierea făcută Fiului lui Dumnezeu de către Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13-15). Gloria care îl va învălui nu va fi întrecută de nimic din ce au văzut vreodată ochii muritori. Atmosfera va răsună de strigătul de triumf: „A venit Hristos! A venit Hristos!” Oamenii se vor pleca în adorare înaintea lui. (...) Cu un ton blând și plin de compasiune, va prezenta o parte din adevărurile cerești pline de har pe care le rostea Mântuitorul. Îi va vindeca pe bolnavi și apoi, în rolul asumat al lui Hristos, va pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și le va porunci tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o. Va declara că aceia care se încăpățânează să păzească ziua a șaptea comit o blasfemie la adresa lui, deoarece refuză să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta va fi amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 512-513).

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 23-29

1. Ce indică numele Aram?
2. Cum și-a exprimat Balaam admirația pentru tabăra lui Israel?
3. Câți dintre cei prezenți la prima numărătoare au fost prezenți și la cea de-a doua?
4. Cum se mai numea Sărbătoarea Cincizecimii?

Istoria mântuirii, capitolul 55

5. Cine și de ce nu au putut beneficia de-a doua solie și de strigătul de la miezul nopții?